

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 11Co/38/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6819200540
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Halušková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6819200540.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Haluškovej a sudcov JUDr. Renáty Deákovej a JUDr. Jozefa Zlochu, v spore žalobcu O. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom L. XXX/XX, XXX XX V., zastúpeného JUDr. Petrom Petrikom, advokátom so sídlom Ruttkaya Nedeckého 5321/12, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovanému Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653, o ospravedlnenie a zaplatenie 5.000,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Revúca č. k. 6C/12/2019-262 zo dňa 28. januára 2020 takto

rozhodol:

- I. Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Revúca (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo dňa 28. januára 2020 zamietol žalobu (prvý výrok) a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100% (druhý výrok). Z dôvodov rozsudku okresného súdu vyplýva, že žalobca sa domáhal ochrany pred diskrimináciou. Na odôvodnenie žaloby uviedol, že s výkonom funkcie finančného hospodára Poľovníckej spoločnosti Antalka, do ktorej bol ustanovený, je spojená povinnosť byť disponentom bankového účtu, zriadeného u žalovaného. V októbri 2018 sa žalobca dostavil do pobočky žalovaného v meste Revúca a požiadal o zriadenie dispozičného oprávnenia k bankovému účtu tohto subjektu. Zamietnutie žiadosti žalovaným bez konkrétnych dôvodov žalobca považuje za diskrimináciu svojej osoby. Domáhal sa ospravedlnenia na úradnej tabuli žalovaného v pobočke v Revúcej a zaplatenia 5.000,- eur s príslušenstvom. Žalovaný v písomnom vyjadrení k žalobe uviedol, že pri rozhodovaní o žiadosti žalobcu zohľadňoval, či je akceptovateľný z pohľadu posudzovania a znižovania možných rizík pre banku a zabezpečenia ochrany jej klientov. Žiadosť žalobcu neakceptoval disponujúc negatívnou informáciou o žalobcovi. Existovala dôvodná obava o možnom vzniku škody banke alebo jej klientovi v prípade, ak by žalovaný akceptoval žalobcu ako osobu, ktorá môže nakladať s peňažnými prostriedkami jej klienta. Žalovaný zdôraznil, že si plnil svoju zákonnú povinnosť predchádzať škodám aj povinnosť konať obozretne a s vynaložením odbornej starostlivosti v zmysle zákona o bankách a zákona č. 297/2008 Z.z. Voči iným osobám v obdobnej situácii by nepostupoval odlišne. Každého potenciálneho klienta posudzuje na základe rovnakých kritérií, vo vzťahu k žalobcovi neporušil zásady antidiskriminačného zákona. Za negatívne informácie o žalobcovi označil súdne konania a žiadosť Odboru kriminálnej polície OR PZ SR Revúca vo veci podozrenia zo spáchania trestného činu podvodu.

1.1. Súd prvej inštancie mal po vykonaní dokazovania preukázané, že žalobca bol ustanovený do funkcie člena výboru (finančného hospodára) Poľovníckej spoločnosti Antalka na ustanovujúcej členskej

schôdzi konanej dňa 23.08.2017. V októbri 2018 žalobca požiadal v pobočke žalovaného v Revúcej o zriadenie práva disponovať s bankovým účtom tejto spoločnosti. Zamestnanec žalovaného e-mailom z 31.10.2018 oznámil, že žalovaný pre žalobcu neumožňuje zriadiť žiadny produkt ani dispozíciu žiadnym účtom. Žalovaný na žalobcovu žiadosť oznámil s odkazom na bod 1.6 Všeobecných obchodných podmienok, že nemá nárok na poskytnutie bankového produktu a jeho žiadosť o zriadenie práva disponovať s účtom žalovaný neakceptuje bez uvedenia dôvodu. Dôvodom, pre ktorý žalovaný podľa zistení súdu prvej inštancie odmietol žalobcovi zriadiť právo disponovať s uvedeným účtom boli informácie o prebiehajúcim súdnom konaní v trestnej veci vedenej Okresným súdom Banská Bystrica naposledy pod sp. zn. 5Tk/1/2018 (pôvodne sp. zn. 6T/154/2010), v ktorej je žalobca obžalovaný z trestného činu úverového podvodu, odsúdenie žalobcu rozsudkom Okresného súdu Revúca sp. zn. 1T/243/2000 za trestný čin podvodu a žiadosť Odboru kriminálnej polície OR PZ SR Revúca súvisiaca s podozrivými prevodmi finančných prostriedkov vo veci podozrenia zo spáchania trestného činu podvodu. Žalovaný na základe týchto skutočností žalobcu z pohľadu poskytovania bankových produktov vyhodnotil ako rizikóvu osobu a odmietol mu poskytovať svoje služby, a to aj opakovane aj v pobočke v Banskej Bystrici v Europa SC. Okresný súd zistil, že žalobca bol v konaní vedenom Okresným súdom Banská Bystrica pôvodne pod sp. zn. 6T/254/2010, v súčasnosti pod sp. zn. 5Tk/1/2018 spoločne s ďalšími osobami (medzi inými aj s P. F., F. U. a svedkyňou M. L.) obžalovaný z trestného činu úverového podvodu podľa § 250a Trestného zákona č. 140/1961 Zb., pričom zo skutku, ktorého sa mal dopustiť žalobca je poškodenou ČSOB stavebná sporiteľňa, a.s., a žalovaný bol poškodený inými skutkami ostatných spoločne obžalovaných osôb - napr. aj M. L.. Žalobca bol v tomto konaní uznaný vinným rozsudkom zo dňa 29.05.2019, ktorý zatiaľ nie je právoplatný. Informáciu o odsúdení žalobcu rozsudkom Okresného súdu Revúca sp. zn. 1T/243/2000 z 22.01.2001 pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1 a ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. na trest odňatia slobody 10 mesiacov so skúšobnou dobou do 15.02.2003 a na trest zákazu činnosti vykonávať súkromno-podnikateľskú činnosť na 2 roky žalovaný získal z kópie odôvodnenia obžaloby vo veci vedenej Okresným súdom Banská Bystrica pôvodne pod sp. zn. 6T/154/2010, ktorá mu bola doručovaná ako jednému z poškodených. Odôvodnenie obžaloby obsahuje aj informáciu, že žalobca sa v skúšobnej dobe osvedčil k 10.11.2003 a hľadá sa neho akoby nebol odsúdený. OR PZ SR v Revúcej listom zo dňa 06.03.2013 požiadalo žalovaného o poskytnutie údajov týkajúcich sa bankového tajomstva - okrem iného aj čísla účtov s uvedením dispozičných oprávnení a zaslanie výpisov z účtov, a to o. i. aj ohľadom žalobcu a jeho manželky. Podľa obsahu tejto žiadosti sa vyšetrovateľ zaoberal podozrením zo zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1 a ods. 3 písm. a) Trestného zákona č. 300/2005 Z. z., ku ktorému malo dôjsť tak, že žalobca si prostredníctvom tretej osoby objednal vyasfaltovanie nádvoria pred budovami, ktoré užíval ako skladové priestory, u spoločnosti NEDELKA, s. r. o., ktorej cena diela zaplatená nebola. Žalobca bol vypočutý v procesnom postavení svedka, trestné stíhanie bolo prerušené uznesením vyšetrovateľa zo dňa 19.09.2013, lebo sa nepodarilo zistiť skutočnosti oprávňujúce vykonať trestné stíhanie voči určitej osobe. Okresný súd mal za preukázané, že v podobnej pozícii ako žalobca bola aj svedkyňa M. L. (na rozdiel od žalobcu už aj právoplatne odsúdená), ktorej žiadosti o zriadenie vkladnej knižky za účelom sporenia pre deti žalovaný vyhovel. Aj v jej prípade pracovníčka pobočky kontaktovala oddelenie žalovaného operačné riziko a prevencia podvodov a len na základe dodatočných informácií o účele zriadenia vkladnej knižky bol prípad svedkyne žalovaným vyhodnotený tak, že jej služba poskytnutá bude. V podobnej pozícii ako žalobca bol aj Mgr. H. Y., ktorému žalovaný dňa 11.11.2019 umožnil uzatvoriť zmluvu o osobnom účte, pričom on je na rozdiel od žalobcu už aj právoplatne odsúdený za úverový podvod v štádiu pokusu. Táto informácia však pozornosti žalovaného unikla, preto S. H. Y. službu poskytol. Pri osobách I. G. a K. K. žalovaný informáciami o ich trestnej činnosti nedisponoval a ani nemal možnosť disponovať, keďže nebol účastníkom trestných konaní proti nim vedených. U týchto osôb preto žalovaný ani nezvažoval, že by ich odmietol alebo neodmietol akceptovať, takže ich podľa okresného súdu vo vzťahu k žalobcovi nemožno považovať za referenčné osoby.

1.2. Súd prvej inštancie žalobu po citácii ustanovenia § 415 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“), § 27 ods. 1 písm. a) až c), ods. 2 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, § 2 ods. 1, § 2a ods. 2, 3 zák. č. 365/2004 Z. z. antidiskriminačného zákona konštatoval, že antidiskriminačný zákon zakazuje rozdielne zaobchádzanie s rôznymi osobami v podobnom postavení formou priamej alebo nepriamej diskriminácie. Rozdielne zaobchádzanie a nerovný prístup k osobám v rovnakom alebo v podobnom postavení nie je zakázaný absolútne, čo vyplýva už z pojmového vymedzenia rovnakého zaobchádzania ako zásady (§ 2 ods. 1 antidiskriminačného zákona); pripúšťa výnimky odôvodnené dostatočne rozumným dôvodom. Okresný súd vec podrobil testu diskriminácie, vychádzajúcemu z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“), ktorý pozostáva zo 1/ zistenia, či ide

o porovnateľných jednotlivcov alebo skupinu osôb, 2/ zistenia, či je s nimi zaobchádzané odlišne na základe niektorého zo zakázaných dôvodov, 3/ zistenia, či odlišné zaobchádzanie spôsobilo dotknutej osobe ujmu (uložením povinnosti alebo odopretím práva), 4/ zistenia, či je toto odlišné zaobchádzanie ospravedlňiteľné tým, že a/ sleduje legitímny záujem a b/ je primerané; ospravedlňiteľnosť odlišného zaobchádzania sa odvíja aj od jeho dôvodu a 5/ zistenia miery závažnosti dôvodu odlišného zaobchádzania, od ktorej sa odvíja aj intenzita prieskumu zo strany súdu (nálezy Ústavného súdu ČR sp. zn. Pl. ÚS 53/04 zo 16.10.2007, sp. zn. II. ÚS 1609/08 z 30.04.2009, sp. zn. Pl. ÚS 4/07 z 01.12.2009, sp. zn. Pl. ÚS 49/10 z 28.01.2014, alebo sp. zn. Pl. ÚS 31/13 z 10.07. 2014, rozsudok ESLP vo veci D. H. proti Českej republike z 13.11.2007 č. 57325/00 § 175; rozsudok ESLP Carson c/ a Spojené kráľovstvo zo 16.03.2010 č. 42184/05 § 61; Wagnerová E. a kol., Listina základných práv a svobod, Komentár, Praha Wolters Kluwer ČR 2012, s. 101; Kmec J., Kosář D., Kratochvíl J., Bobek M., Evropská úmluva o lidských právech, Komentár, Praha C.H.Beck 2012, s. 1214). Súd prvej inštancie vysvetlil, že všeobecným predpokladom porušenia zásady rovnakého zaobchádzania je teda rozdielne zaobchádzanie s rôznymi subjektami, ktoré sa nachádzajú v rovnakej alebo podobnej situácii, bez toho, aby existovali objektívne a rozumné dôvody pre odlišný prístup, pokiaľ odlišné zaobchádzanie nesleduje legitímny cieľ, alebo ak nie sú použité prostriedky primerané sledovanému cieľu. O diskrimináciu nejde v prípade akéhokoľvek odlišného zaobchádzania, ale len vtedy, ak toto odlišné zaobchádzanie nie je racionálne odôvodnené.

1.3. Okresný súd uviedol, že žalovaný pri rozhodnutí o neposkytnutí svojej služby žalobcovi vychádzal z tzv. iného postavenia žalobcu spočívajúceho v jeho predošlom právoplatnom alebo neprávoplatnom odsúdení za trestný čin (jedno z odsúdení bolo zahladené), resp. že žalobca prichádza od úvahy ako podozrivý z možného spáchania trestnej činnosti. Žalobca, svedkyňa M. L. a S.. H. Y. sú resp. boli navzájom v rovnakom postavení spočívajúcom v tom, že ako osoby trestne stíhané za úverové podvody žalovaného požiadali o poskytnutie jeho služieb. Žalobca mal záujem stať sa disponentom bankového účtu inej osoby a záujem o zriadenie vkladnej knižky, svedkyňa M. L. požiadala o zriadenie vkladnej knižky a S.. H. Y. o uzatvorenie zmluvy o osobnom účte. Rozdielnosť ich prípadov spočívala v rozdielnom procesnom štádiu trestného stíhania - u žalobcu jedno zahladené právoplatné odsúdenie, jedno odsúdenie neprávoplatné a jedno možné podozrenie, ďalej nevyšetrované, u svedkyne M. L. a S.. H. Y. právoplatné, nezahladené odsúdenia. Súd prvej inštancie nevyhodnotil za rozhodujúce, že konaním žalobcu nemal byť poškodený priamo žalovaný, ale ČSOB stavebná sporiteľňa, lebo uvedeným spôsobom žalovaný postupoval aj v prípade iných osôb, ak takouto informáciou disponoval (kritériá 1/, 2/, 3/). Pri skúmaní, či je odlišné zaobchádzanie ospravedlňiteľné sledovaním legitímneho záujmu a primeranosťou okresný súd akcentoval, že podnikanie na bankovom trhu podlieha dôslednej regulácii viacerými právnymi predpismi (napr. zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách, zák. č. 297/2008 Z. z. o ochrane pred legalizáciou príjmu z trestnej činnosti, právne predpisy všeobecnej povahy - § 415 Občianskeho zákonníka). Tým má banka stanovené pomerne striktné pravidlá, ktoré musí rešpektovať a dodržiavať. Žalovaný má vytvorené osobitné interné pravidlá platiace rovnako pre všetkých klientov. Na ich základe zaznamenáva všetky informácie získané z trestných konaní, ktorých sa zúčastňuje ako poškodený, alebo v ktorých vystupujú ako poškodené osoby inej banky. Takto získané informácie žalovaný vedie v osobitnej databáze a používa ich na vyhodnocovanie rizika v prípade, ak ho osoby z tejto databázy požiadajú o poskytnutie jeho služby; týmto osobám žalovaný služby v zásade neposkytuje. Tento postup má podľa okresného súdu oporu nielen v § 415 Občianskeho zákonníka, ale aj v § 27 ods. 1 písm. a) až c) zákona o bankách (ukladajúcu žalovanému povinnosť postupovať obozretne pri výkone jeho činnosti, zohľadňovať a zmierňovať riziká, nepoškodzovať záujmy vkladateľov, z hľadiska návratnosti ich vkladov, neohrozovať bezpečnosť a ekonomickú situáciu banky s vynaložením odbornej starostlivosti). V zmysle § 27 ods. 2 zákona o bankách je žalovaný povinný v záujme zabránenia vzniku strát vrátane škôd v dôsledku nesprávneho výkonu svojich bankových činností dodržiavať postupy ich výkonu a zriadiť a udržiavať účinný systém riadenia rizík vnútorným predpisom. Pri tejto činnosti je žalovaný oprávnený využívať aj údaje od inej banky, údaje z registra bankových úverov a záruk, údaje z registra klientov a údaje zo spoločného registra bankových informácií, ktoré si banky môžu navzájom poskytnúť aj bez súhlasu svojich klientov (§ 92 ods. 7 a § 92a ods. 1 zákona o bankách). Žalovaný má tiež povinnosť ohlasovať neobvyklé obchodné informácie a na tento účel môže zisťovať, získavať, zaznamenávať, uchovávať, využívať a inak spracovávať osobné údaje a iné údaje (§ 19 zák. č. 297/2008 Z. z.). Na účely zisťovania, preverovania a kontroly, identifikácie klientov, na účely uzatvárania, vykonávania obchodov medzi bankou a klientom a na plnenie úloh a povinností banky je banka aj bez súhlasu dotknutých osôb oprávnená zisťovať, získavať, zaznamenávať, uchovávať, využívať a inak spracovávať osobné a iné údaje (§ 93a ods. 3 zák. č. 483/2001 Z. z.). Podľa § 93h ods. 8 zákona o bankách je

žalovaný oprávnený spracovávať osobné údaje klientov a iných dotknutých osôb na účely posúdenia rizík spojených so zamýšľaným obchodom medzi klientom a bankou. Súd prvej inštancie zdôraznil, že objem a druh skutočností a informácií naplňajúcich obsah pojmu posudzovanie rizika nie je nikde definovaný a môže sa meniť. Okrem informácií poskytnutých klientom nie je vylúčené zohľadňovanie potrebných informácií pochádzajúcich z vlastnej prevádzkovej alebo dodatočnej investigatívnej činnosti banky. Medzi informácie podstatné pre zváženie rizika budúceho obchodu možno bezpochyby zahrnúť aj údaje o tom, či osoba, ktorá má záujem využívať služby banky, je podozrivá, obvinená, obžalovaná alebo odsúdená z trestnej činnosti súvisiacej s využívaním bankových produktov (typicky spravidla trestné činy legalizácie príjmov z trestnej činnosti, podielníctva a úverového podvodu). Takéto osoby možno z pohľadu budúceho užívania bankových služieb považovať za rizikové. Súd prvej inštancie poukázal na konanie pred NS SR sp. zn. 4Cdo 25/2018, v ktorom bol výber rizikovej osoby za spoludisponenta účtu posúdený ako spoluzavinenie majiteľa účtu na vzniku škody porušením preventívnej povinnosti. Za správny označil súd prvej inštancie postup žalovaného, ktorý pri rozhodovaní o akceptovaní alebo neakceptovaní žiadosti určitej osoby o poskytnutie jeho služieb bral do úvahy aj z minulosti známe alebo dodatočne zistené informácie o trestnej minulosti svojich budúcich klientov. Takýto postup žalovaného s ohľadom na jeho práva a povinnosti možno podľa okresného súdu považovať za legitímny, primeraný a dostatočne racionálne odôvodnený.

1.3.1. Rozhodnutie žalovaného o neposkytnutí svojich služieb žalobcovi a ich poskytnutí svedkyni M. L. a S.. H. Y. bolo výsledkom rozhodovacieho procesu žalovaného pri posudzovaní rizika budúceho obchodu; žalovaný postupoval podľa vlastných interných aj uvedených zákonných pravidiel. Pri žalobcovi vyhodnotil riziko budúceho obchodu do miery vylučujúcej poskytnutie služby okrem iného aj preto, lebo žalobca mu neposkytol dodatočné informácie, ktoré by žalovaný mohol zvážiť ako zmierňujúce alebo vylučujúce existujúce riziko. Rozhodnutie žalovaného poskytnúť požadovanú službu svedkyni M. L. bolo motivované práve dodatočne poskytnutou informáciou o účele zriaďovanej vkladnej knižky (sporenie pre maloleté deti), bola by však žalovaným naďalej sledovaná a v prípade neobvyklých operácií by jej poskytovanú službu zrušil. S.. H. Y. bola služba ako výsledok rovnakého procesu hodnotenia rizika žalovaným poskytnutá len preto, že informácia o jeho odsúdení unikla pozornosti oddelenia operačného rizika a prevencie podvodov. Z tejto chyby by škoda mohla prípadne vzniknúť len žalovanému. Zvažovanie rizika budúceho obchodu žalovaným je výkonom jeho práva a plnením jeho povinnosti, v rámci ktorého má možnosť sa rozhodnúť, či do obchodného vzťahu s klientom vstúpi alebo nie; toto právo žalovaného na rozhodnutie nie je ničím obmedzené. Za podstatné pre rozhodnutie vo veci súd prvej inštancie označil, že základom konania žalovaného nebolo svojvoľné alebo bezdôvodné rozhodnutie s cieľom vylúčiť určitú skupinu osôb alebo osobu žalobcu z možnosti využívania služieb žalovaného len preto, aby žalovaný spôsobil ujmu alebo diskrimináciu. Zisteným základom tohto konania žalovaného bolo zvažovanie vlastného obchodného rizika, výkon jeho práv a plnenie zákonných povinností, a tak je vylúčené, aby mohlo byť považované za protiprávne (diskriminačné). Žalovaný neoznačil za dôvod rozdielneho zaobchádzania osobitne chránený dôvod (rasový, etnický pôvod, pohlavie, sexuálnu orientáciu, národnosť) a nedopustil sa rozdielneho zaobchádzania majúceho charakter zakázanej priamej alebo nepriamej diskriminácie. Jeho postup zjavne nie je svojvoľný alebo bezdôvodný, ale racionálne odôvodnený legitímnym cieľom.

1.3.2. Súd prvej inštancie zdôvodnil, že postup žalovaného nediskvalifikuje ani to, že vzal do úvahy aj informácie o odsúdení žalobcu rozsudkom Okresného súdu Revúca sp. zn. 1T/243/2000 z 22.01.2001, ktoré už je zahladené a podľa § 93 ods. 1 Trestného zákona sa na žalobcu hľadí akoby nebol odsúdený, a rovnako ani to, že vzal do úvahy aj informácie o možnom podozrení zo spáchania trestného činu podvodu, ktoré ďalej nebolo vyšetrované a o zatiaľ neprávoplatnom odsúdení rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 5Tk/1/2018. Okresný súd vysvetlil, že princíp prezumpcie neviny je špecializovanou odvetovou hodnotou trestného práva rovnako ako inštitút zahladenia odsúdenia. V oblasti práva súkromného však tieto hodnoty a pravidlá práva trestného zásadný význam nemajú, pokiaľ to osobitný zákon výslovne neupraví inak (napr. § 13 a § 14 zákona č. 473/2005 Z. z. o súkromnej bezpečnosti). Ako príklad uviedol § 469 Občianskeho zákonníka (dedičská nespôsobilosť), podľa ktorého nededí ten, kto sa dopustil úmyselného trestného činu proti poručiteľovi, jeho manželovi, deťom alebo rodičom. Pre záver o dedičskej nespôsobilosti nie je rozhodujúce, či páchatel bol za úmyselný trestný čin odsúdený alebo nie, či zanikla trestnosť činu, alebo či zanikla možnosť trestného postihu v dôsledku smrti páchatela, premičania, amnestie, udelenia milosti, a teda ani to, že prípadné odsúdenie už bolo zahladené.

1.4. Nevykonanie ostatných navrhnutých dôkazov (výsluchy svedkov F. S. K., F. G. D., S. J. K., X. H. a V. H.) okresný súd odôvodnil tým, že smerovali k preukázaniu výšky nároku žalobcu, ale nedôvodný bol jeho základ.

1.5. Žalovaný bol v konaní úspešný v celom rozsahu, o nároku na náhradu trov konania (druhý výrok) preto súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „C. s. p“), podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci; žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 % (pozn. odvolacieho súdu: správne má byť uvedené, v súlade s výrokom rozsudku a § 255 ods. 1 C. s. p., že žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %). O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote žalobca odvolanie z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f), g), h) C. s. p. navrhnúc, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uplatnil si nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

2.1. K odvolacím dôvodom v zmysle § 365 ods. 1 písm. b), d) C. s. p. žalobca (ďalej aj „odvolateľ“) uviedol, že predložením vkladných knižiek zriadených na M. L., na K. K. s disponentom N. H., na I. G. a predložením zmluvy o zriadení osobného účtu S.. H. Y. preukázal diskriminačné konanie žalovaného voči jeho osobe. So spoluobvinenou M. L. žalovaný uzatvoril zmluvu o vkladnej knižke, na ktorej mali byť ukladané úspory aj tretích osôb, rovnako ako v prípade žalobcu (Poľovníckej spoločnosti Antalka). Až po predložení vkladnej knižky M. L. na pojednávaní žalovaný evidentne urobil interné opatrenia a nevystavil vkladnú knižku P. F.. Napriek disponovaniu informáciami aj od iných bánk o páchateloch trestných činov smerujúcim voči bankám žalovaný otvoril vkladnú knižku K. K. a I. G., ktorí boli právoplatne odsúdení za viaceré majetkové trestné činy. Zriadil tiež účet S.. H. Y., odsúdenému za viaceré trestné činy úverového podvodu; jeden zo skutkov v štádiu pokusu bol vedený proti žalovanému. Tvrdenie žalovaného, že sa tak stalo na základe omylu odvolateľ označil za účelové. Žalovaný odmietol otvoriť osobný účet F. U. a P. F., ktorí boli spoluobvinení v trestnej veci Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 6T/254/2020 (správne má byť 6T/254/2010, pozn. odvolacieho súdu). Napriek funkčnému systému odhaľujúcemu osoby, ktoré sa dopustili majetkovej trestnej činnosti voči žalovanému aj iným bankám a databáze takýchto osôb a napriek údajnej vedomosti o právoplatnom odsúdení (keď nemal vedomosť, že žalobca tento dôkaz predloží) žalovaný uzatvoril zmluvu s M. L. a zmluvu s S.. H. Y., o ktorého konaní a odsúdení žalovaný vedomosť mal. Súd prvej inštancie sa podľa odvolateľa nekriticky a nepreskúmateľne stotožnil s argumentáciou žalovaného, že M. L. „povolil“ uzatvorenie zmluvy, nakoľko malo ísť o sporenie pre deti (čo nie je úplne pravda), postup vo vzťahu k S.. H. Y. odôvodňoval chybou. Súdu prvej inštancie vytkol, že nevysvetlil prečo tejto argumentácii žalovaného uveril, keďže je nevierohodná a účelová, vyvracajúca výpoveď svedkyne JUDr. Viery Švecovej o zaznamenaní všetkých informácií získaných z trestných konaní. Vzhľadom na to potom žalovaný nepreukázal, že nedisponuje informáciami o osobách I. Brodňanského a K. K.. V kontexte výpovede svedkyne JUDr. I. I. nebola konštatovaná okolnosť, ktorá by mohla zadať dôvod na chybu. Žalovaný doposiaľ neoznačil a nepredložil žiadny dôkaz o omyle a žalobcovi doposiaľ nie je zrejmé, o aký omyl išlo, resp. čo bolo jeho základom. Odvolateľ označil právne úvahy súdu prvej inštancie v bode 17 odôvodnenia rozsudku za nepreskúmateľné, nedávajúce odpoveď na otázku, prečo bolo právo na prístup k službám žalobcovi, na rozdiel od M. L. a S.. H. Y., upreté. Dodatočné informácie, ktoré by žalovaný zohľadnil ako zmierňujúce riziko, žalovaný od žalobcu nežiadal. To svedčí o jeho zaujatosti a diskriminačnom postupe, kde mal údajne dať M. L. možnosť takéto údaje poskytnúť. Odvolateľ uviedol, že nespochybňuje právo žalovaného postupovať obozretné, ale má za to, že nepostupuje rovnako voči všetkým osobám, resp. za svoju obozretnosť skrýva svoj skutočný zámer individuálne uprieť žalobcovi prístup k službám bez relevantného dôvodu. Odvolateľ nevidí žiaden rozdiel medzi ním a M. L., resp. S.. H. Y.. Navyše právne postavenie žalobcu nie je tak závažné ako postavenie týchto osôb (jedno odsúdenie má zahladené, v druhej veci nebolo vznesené obvinenie a posledné doposiaľ nie je právoplatne rozhodnuté). Súdu prvej inštancie odvolateľ vytkol, že sa nevysporiadal so všetkými argumentami a zisteným skutkovým stavom preskúmateľne. Jeho rozhodnutie označil za prekvapivé a za ľubovôľu pri rozhodovaní, čo sa prelína do porušenia práva odvolateľa na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami. Intenzita pochybenia súdu odôvodňuje záver, že sa celé konanie nejaví ako spravodlivé. Ak by súd vyhovel návrhom žalobcu, bolo

by vykonané riadne dokazovanie, výsluch navrhnutých svedkov a riadne zistený skutkový stav. Následne by odvolateľ mohol závery okresného súdu právom považovať za spravodlivé.

2.2. Existenciu odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. e/ C. s. p. videl odvolateľ v zamietnutí jeho (bližšie v odvolaní neoznačených) návrhov na vykonanie dôkazov spôsobilých preukazovať skutkový stav, čím bola sťažená dôkazná pozícia žalobcu ako strany sporu, čo sa následne prenieslo do záveru o neunesení dôkazného bremena.

2.3. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f/ C. s. p. odvolateľ uviedol, že súd prvej inštancie konal a rozhodol na základe vyjadrení svedkyne Z.. I. o údajnom omyle a pod., resp. uveril skutkovým tvrdeniam žalovaného napriek tomu, že takéto závery z vykonaných dôkazov nevyplývajú, resp. nie sú preukázané žiadnym dôkazom. Zopakoval aj v odvolaní uvádzané tvrdenia o omyle, ku ktorému malo v konaní žalovaného dôjsť pri posudzovaní osoby S.. H. Y.. Uviedol, že z jeho pohľadu žalovaný prezentoval omyl preto, že nemal ako rozpory v postupe voči žalobcovi a S.. H. Y. vysvetliť.

2.4. Vzhľadom na existujúcu situáciu (karanténa na území SR) odvolateľ uviedol vo vzťahu k odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. g/ C. s. p., že v jeho moci nie je predložiť spolu s odvolaním listinné dôkazy spochybňujúce tvrdenia žalovaného a závery súdu prvej inštancie o tzv. omyle žalovaného pri posudzovaní osoby Mgr. H. Y.. Pokiaľ to situácia umožní, v rámci odvolacieho konania tieto listiny predloží.

2.5. Odvolateľ súdu prvej inštancie vytkol nesprávne právne posúdenie veci, keď je podľa jeho názoru preukázaná svojvoľnosť a bezdôvodnosť postupu žalovaného, ktorý je odôvodnený nelegitímnym cieľom diskriminovať osobu žalobcu. Preukázaná je aj prezentovaná snaha o zvažovaní vlastného obchodného rizika a tvrdenie o údajnom výkone práv a povinností žalovaným vzhľadom na postoj k M. L. a S.. H. Y., vychádzajúca z nesprávneho právneho posúdenia veci. Za irelevantné označil odvolateľ právne úvahy prezentované okresným súdom v bode 18 jeho rozsudku, a to z pohľadu závažnejšieho postavenia M. L. a S.. H. Y. ako právoplatne odsúdených osôb bez zahladenia odsúdenia vo vzťahu k žalobcovi, ktorý z hľadiska zákona právoplatne odsúdený nie je.

3. Vyjadrenie k odvolaniu podané nebolo (§ 373 ods. 3 C. s. p.).

4. Na základe odvolania podaného včas stranou sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359, § 362 C. s. p.) krajský súd ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.) vec prejednal v rozsahu určenom ustanovením § 379 C. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 C. s. p. . Vo vzťahu k § 314 C. s. p. odvolací súd uvádza, že ustanovenie § 385 ods. 1 C. s. p. ako lex specialis zakotvuje, vychádzajúc z povahy systému neúplnej apelácie, obligatornosť pojednávania na odvolacom súde iba v dvoch prípadoch - v prípade potreby zopakovania alebo doplnenia dokazovania, alebo v prípade, ak to vyžaduje verejný záujem; v prejednávanom spore takáto potreba nevyplývala. Z dôvodu, že odvolací súd je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania sa pri posudzovaní sporu zaoberal len námietkami, uvedenými v odvolaní a procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či v konaní (ne)došlo k vadám, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 380 ods. 2 C. s. p.). Dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, preto rozsudok okresného súdu s poukazom na § 387 ods. 1, 2 C. s. p. ako vecne správny potvrdil. Odvolací súd sa v zásade stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, ktorý v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie veci. Na zdôraznenie správnosti rozsudku okresného súdu a vzhľadom na potrebu vysporiadať sa s tvrdeniami žalobcu v odvolaní odvolací súd dopĺňa nasledovne:

5. Odvolateľ v odvolaní tvrdil existenciu odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f), g), h) C. s. p..

5.1. Odvolací dôvod podľa § 365 písm. b) C. s. p. (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces) je naplnený vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci strane sporu realizáciu jej práv, dosiahne určitú intenzitu. Obsah práva na spravodlivý proces zahŕňa najmä právo na prístup k nezávislému a nestrannému súdu, právo na zákonného sudcu, na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Konkrétne pochybenie súdu musí byť hodnotené v kontexte celého konania (vplyv na ďalšie pochybenia, možnosť vrátenia nesprávneho postupu, následky, atď.).

5.2. Inou vadou konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) C. s. p.) je procesná vada, ktorá nie je subsumovateľná pod ostatné odvolacie dôvody, pokiaľ

mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (napr. pochybenia pri vykonávaní dôkazov, porušenie povinnosti viazanosti súdu iným rozhodnutím). Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť súdneho rozhodnutia.

5.3. Odvolacie námietky týkajúce sa väd v skutkových zisteniach súdu prvej inštancie sa môžu prejaviť v nevykonaní navrhnutých dôkazov potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e) C. s. p.), alebo v nesprávnom hodnotení dôkazov, ktoré vyústilo do nesprávnych skutkových zistení (§ 365 ods. 1 písm. f) C. s. p.).

5.4. Doplnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. g) C. s. p. (zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené) do procesného právneho predpisu od 01.07.2016 je dôsledkom zavedenia nových procesných inštitútov - prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany (§ 149 a nasl. C. s. p.). Podľa § 366 C. s. p. prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak sa týkajú procesných podmienok, ak sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, ak má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo ak ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

5.5. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 222/2009 zo dňa 26. februára 2010). Nesprávnym právnym posúdením (§ 365 ods. 1 písm. h) C. s. p.) sa rozumie subsumovanie skutkového stavu pod normu hmotného práva alebo procesného práva, ktorá v hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie veci konkrétne spočíva v tom, že súd použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval, a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2MCdo 4/2009).

6. V kontexte odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) C. s. p. odvolateľ namieta nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku okresného súdu a jeho arbitrárnosť. Odvolací súd existenciu tohto odvolacieho dôvodu v konaní pred súdom prvej inštancie v odvolacom prieskume nezistil. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu účinne sa zaoberať námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán sporu, avšak s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (pozri rozhodnutia Ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 46/05, II. ÚS 12/07, IV. ÚS 163/08, II. ÚS 220/08). Ani judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 09.12.1994, séria A, č. 303 - A , s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 09.12.1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29.05.1997, Higgins c. Francúzsko z 19.02.1998). Odôvodnenie rozhodnutia teda neznamená, že súd je povinný dať podrobnú odpoveď na každý argument sťažovateľa. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. Recueil III/1997). O arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide aj vtedy, ak sa zistí taká interpretácia a aplikácia právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Odvolací súd uzatvára, že odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia, nemá znaky ľubovôle a náhodnosti. V odôvodnení rozsudku okresný súd podáva výklad opodstatnenosti a zákonnosti jeho výroku, vyporiadava sa so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami, jeho myšlienkový postup je dostatočne vysvetlený s poukazom na zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Rozsudok okresného súdu stručne, jasne a výstižne vysvetľuje, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov súd prvej inštancie vychádzal, akými úvahami sa pri ich hodnotení riadil a ako vec právne posúdil, čím spĺňa zákonné kritéria odôvodnenia uvedené v ustanovení § 220 ods. 2 C. s. p..

7. Po preskúmaní obsahu spisu odvolací súd konštatuje, že v postupe súdu prvej inštancie nedošlo ani k odvolateľom tvrdenej inej vade konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo

veci (§ 365 ods. 1 písm. d) C. s. p.). Inou vadou konania sa rozumie error in procedendo - porušenie ustanovenia zákona upravujúceho konanie od začiatku až do skončenia (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 591/2012 zo 04.09.2013). Okresný súd dodržal všetky zákonom predpísané procesné postupy (napr. doručovanie vyjadrení stranám sporu, oboznámenie s obsahom spisu, poučovaciu povinnosť, postup pri vykonávaní dôkazov a pod.).

8. Odvolací súd po preskúmaní obsahu spisu konštatuje, že okresný súd vykonal z navrhnutých dôkazov tie, ktoré boli potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, jeho skutkové zistenia sú správne a v súlade s obsahom vykonaných dôkazov (§ 365 ods. 1 písm. e), f) C. s. p.). (§ 365 ods. 1 písm. e) C. s. p.). Pre vysvetlenie odvolací súd dopĺňa, že:

8.1. Dokazovanie je časť občianskeho súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania v tom smere, že nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhov na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu. Nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok neúplnosť skutkových zistení (vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia - vid' R 37/1993).

8.2. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, a to každý jednotlivu a všetky vo vzájomnej súvislosti. Pri hodnotení dôkazov v prejednávanom spore okresný súd v plnej miere aplikoval ustanovenie § 191 ods. 1 C. s. p., vykonal všetky relevantné dôkazy a správne ich vyhodnotil. K hodnoteniu vykonaných dôkazov odvolateľom v žalobe, v jeho podaniach a v odvolaní, ktorého závery sa odlišujú od záverov okresného súdu odvolací súd uvádza, že nevykonanie dôkazov a ich nevyhodnotenie podľa predstáv odvolateľa nie je postupom porušujúcim právo žalobcu na spravodlivé súdne konanie. Okresný súd správne vyhodnotil, že žalovaný ako bankový subjekt má nielen právo, ale najmä povinnosť starostlivo zvažovať, či a s ktorým potencionálnym klientom do zmluvného vzťahu aj skutočne vstúpi; zásada zmluvnej voľnosti zahŕňa právo aj peňažného ústavu vybrať si zmluvného partnera. Odvolateľ v odvolaní zdôraznil podľa neho nerovnaké zaobchádzanie žalovaného so žalobcom v porovnaní s M. L. a S.. H. Y.. Pri posudzovaní rizík spojených s poskytnutím bankových služieb M. L. vychádzal žalovaný z dodatočných informácií. V prípade S.. H. Y. ani odvolací súd nemá dôvod neveriť, že i napriek sofistikovanému zberu a spracovaniu informácií potvrdenému svedkyňou Z.. I. I. došlo k zlyhaniu a k chybe pri lustrácii jeho osoby. Pri porovnávaní vyjednávacej pozície týchto osôb s vyjednávacou pozíciou žalobcu odvolací súd upriamuje pozornosť na základný a podstatný rozdiel spočívajúci v tom, že M. L. požiadala o zriadenie vkladnej knižky a S.. H. Y. o zriadenie účtu ako fyzické osoby (spotrebiteľia), žalobca sa uchádzal o zriadenie dispozičného práva umožňujúceho nakladanie s cudzími finančnými prostriedkami uloženými na cudzom účte (poľovníckeho združenia) ako finančný hospodár (odvolací súd viazaný odvolacími tvrdeniami uvádza, že žalobca aj v žalobe aj v odvolaní za diskriminačné konanie označil odmietnutie práve tejto služby). Pri porovnávaní postavenia týchto osôb z hľadiska ich právoplatného odsúdenia oproti žalobcovi, ktorého predošlé odsúdenie bolo zahladené a ďalšie trestné konanie nie je právoplatne ukončené odvolací súd aj s ohľadom na prezumpciu neviny dopĺňa, že už samotné niekoľkoročné vedenie doposiaľ neprávoplatne skončeného trestného konania (vznesenie obvinenia, vyšetrovanie, podanie obžaloby, dlhoročné súdne konanie za ekonomickú trestnú činnosť) vnáša pri zachovaní všetkej opatrnosti tiež pochybnosti do posudzovania bezúhonnosti a dôveryhodnosti žalobcu ako zodpovedného obchodného partnera žalovaného, ktorý nemožno považovať za diskrimináciu, a to ani oproti osobám s preukázanou kriminálnou minulosťou. Nebol dôvod, aby žalovaný vzhľadom na vyhodnotenie osoby žalobcu ako rizikovej požadoval dodatočné informácie. Pre úplnosť treba uviesť, na čo poukazuje aj odvolateľ, že P. F. a F. U., ktorí sú obvinenými spolu so žalobcom v trestnom konaní (v čase rozhodnutia okresného súdu neskončenom právoplatne) vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 5Tk/1/2018, pôvodne 6T/254/2010, žalovaný rovnako ako žalobcovi bankové služby odmietnuť poskytol. Odvolací súd uzatvára, že postup žalovaného voči viacerým osobám v rovnakom postavení z hľadísk prezentovaných žalobcom identický bol.

8.3. Vzhľadom na správnosť skutkových záverov súdu prvej inštancie bolo skutočne nadbytočné vykonávanie ďalšieho dokazovania podľa procesných návrhov odvolateľa. Neexistencia základu nároku

je preukázaná dostatočne, je výšku preto nie je treba preukazovať. Nadbytočné by bolo aj dokazovanie týkajúce sa posudzovania, či vo vzťahu k osobe S.. H. Y. došlo na strane žalovaného k omylu. Uvedená osoba je len jednou z viacerých, vo vzťahu ku ktorým sa žalobca (neúspešne) snažil preukázať nerovnaké zaobchádzanie.

9. Skúmajúc či rozhodnutím okresného súdu nedošlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci (odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) C. s. p.) odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie subsumoval riadne a dostatočne zistený skutkový stav pod správne právne normy, správne ich interpretoval a na zistený skutkový stav správne aplikoval. Odvolanie žalobcu preto nie je dôvodné ani v tomto smere.

10. Iné odvolacie dôvody, ktorými je odvolací súd viazaný, odvolateľ netvrdil, a to ani vo vzťahu k výroku o trovách konania (druhý výrok), hoci ho odvolaním formálne napadol (keďže odvolanie podal proti celému rozsudku okresného súdu). Odvolací súd je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania. Nakoľko ide o závislý výrok (§ 379 písm. a) C. s. p.) od výroku vo veci samej, odvolací súd ho podrobil odvolaciemu prieskumu a po zistení jeho vecnej správnosti aj súladu s právnou úpravou ho potvrdil (§ 387 ods. 1, 2 C. s. p.).

11. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p., podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalovaný bol v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešný a vzniklo mu proti žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania. Na strane žalovaného žiadne trovy odvolacieho konania z obsahu spisu nevyplyvajú, odvolací súd mu preto ich náhradu nepriznal.

12. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta C. s. p.).

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta C. s. p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C. s. p. (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C. s. p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t. j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).